

vende saa mange Penge, som de mere velhavende Samfundsklasser. Det er Tilfældet, og det er naturligt. Man kan ikke forvente Folk deri, naar man maa indrømme, at det, man fordrer, dog ikke hører til det absolut mest paatragende Nødvendige; der er noget ganske Rimeligt i denne Opfattelse. Hvorfor nævner jeg i dette Dieblit dette? Som en Betragtning, der noget taler for, at man her ved disse Udgifter vil have de mere Velhavende ordentlig med, at de skulle betale deres Part. Der er endnu Ingen, som har sagt, at de skulle betale Mere end deres Part, men der er virkelig, naar man ser paa Forholdet, noget Naturligt i, at de skulle betale efter deres fulde Gode til disse Foranstaltninger, som de ønske mere end de fattige Klasser i Nationen, og hvorom Anskuelserne i dette Dieblit ere høist forskjelligte. Jeg tror ogsaa, at de mere velhavende Klasser i Landet i det Hele taget ere villige dertil, men fra een Side er der reist Modstand imod en almindelig direkte Beskatning. Vi have her i Folkethinget faaet det Indtryk, at det er fra en vis Side i Landsthinget, som navnlig repræsenteres af den nuværende Regjering, men det er en Grund til, at man ikke kan forvente os her i Thinget i, at vi sætte Forsvarssagen i Forbindelse med den direkte retfærdige Beskatning, og at vi særlig haardnakket holde den fast, ikke blot som Noget, der engang skal indføres, men som en Betingelse, som Noget, der naturlig hører sammen med Bevillingen af disse store Udgifter. — Jeg har ikke her talt om Mindretallets Forslag. Jeg har ikke, saa megen Anledning dertil, men det er ikke fordi jeg ikke tillægger det en vis Vægt; eller fordi jeg ikke er Mindretallet taknemlig for den Indrømmelse, det her har gjort. Det er en betydelig og stor Indrømmelse, som, hvis Regjeringen havde indtaget et andet Standpunkt, ganske vist havde egnet sig til, jeg vil ikke sige at være Grundlag for Forhandlingen, men havde været et stort Bidrag til at ønske at føre Forhandlingerne videre. Paa den anden Side kan man ikke vente af os Andre, at vi nu skulle gaa ind paa Mindretallets Forslag. Naar man, saaledes som jeg har gjort ved de Bemærkninger, jeg her har fremsat, taler om det Finansielle, om Stattesforlaget, er der netop i Mindretallets Forslag et Punkt, hvorpaa jeg for mit Bekomvende ikke kan gaa ind. Mindretallet siger her det Samme, som der er sagt paa saamange Steder rundt omkring ved Valgene, at man nok vilde gaa ind paa Indkomstskatloven af 1870, men ikke paa en Formueskat. Jeg for mit Bekomvende vil hellere slet ingen direkte Skat have,

end Skatten efter Loven af 1870, thi det er en Lov, som efter min Opfattelse kun egner sig til at forderve Skatten. Jeg ser i dette Dieblit den ærede Krigsminister paa Ministerbænken, og jeg erindrer, at et af de fortrinlige Foredrag, vi have hørt af ham, netop handlede om i sin Tid at vise Forskjellen imellem den retfærdige Ordning ved direkte Beskatning, som man kalder Formue- og Indtægtskat, og denne løse og uretfærdige Skat paa Urlighed, som vi engang have prøvet som en overfladisk Gsterligning af fremmed Mønster. Jeg vil slet ikke have Skatten af 1870; jeg kan slet ikke sætte Pris paa den; tværtimod, der er en Forskjel som imellem Himmel og Jord paa den ordentlige og alvorlige direkte Beskatning med al den Sikring ved Formuen og hele det System, hvorom man har Erfaring andre Steder fra, og saa denne direkte Beskatning efter Loven af 1870 (Afbrydelse). Der staar i Mindretallets Betænkning, at saafremt der ikke tilveiebringes Enighed om en saadan Skattelov, som ovenfor er nævnt, bliver det sidst omhandlede Beløb at opkræve efter Indkomstskatloven af 1870. Man vil altsaa spidse os af med at sige, at Skatten er Noget, hvorom vi bagefter kunne tale, men det er netop det, hvori vi ikke ville finde os. Vi ville ikke give Pengene og bagefter tale om Skatten; vi ville have begge Dele tilsammen, det er netop Sagen. Loven af 1870 er som sagt en Naade, en Indrømmelse, hvorpaa jeg slet ikke sætter Pris, og som jeg slet ikke vil tage imod, og jeg er overbevist om, at det Samme er Tilfældet med det øvrige Flertal her i Salen. Det er, som sagt, kun en Ting, jeg her har ønsket at fremhæve, nemlig den naturlige og rimelige Forbindelse imellem Indtægten og Udgiften, imellem den Naade, hvorpaa man tilveiebringer Midlerne, og de Penge, der bevilges. Jeg har været meget tilfreds med at se denne Forbindelse opstillet her i Thinget, og jeg er overbevist om, at Thinget hverken vil frasalde den under denne eller under nogen senere Regjering.

Tale: Jeg finder ikke nogen Anledning til at gaa ind paa hele den lange Betænkning, men der er et enkelt Punkt deri, for hvilket jeg lige strax vil bringe det ærede Flertal min Tak. — Jeg haaber, at jeg dermed tillige udtaler mange Andres Tak, fordi det nu er slaaet saa kraftig og tydelig fast, at man forhaabentlig ikke mere skal komme tilbage derfra, idet der udtrykkelig staar, at den Forsvarsplan, hvortil man vil yde 30 Millioner, udelukker Rjødshavn's Befæsti-